

Món | Conflicte al Líban

França va a l'ONU per imposar una resolució –la 1.701– en nom de la seva condició d'antiga potència colonial. Deixa entendre que està disposada a enviar entre 3.000 i 5.000 soldats a la FINUL, les tropes que han de controlar el bon desplegament de l'exèrcit libanès a la frontera amb Israel. A l'hora de la veritat París hi enviarà 2000 homes suplementaris als 200 que ja tenia sobre el terreny: especialistes en la construcció de ponts, en la desactivació de mines, etc. El israelians pretenen haver vençut el Hezbollah, haver aconseguit que els folls de Déu s'hagin retirat lluny de la seva frontera, però el fet és que continuen allà, ningú no sap ben bé on, però armats. I Israel tampoc ha aconseguit alliberar els soldats segrestats. Els EUA celebren que la pau sigui la notícia al Pròxim Orient, però amb el seu suport incondicional a Israel han aconseguit reforçar l'Iran. Per què? Senzillament perquè l'Hezbollah és un moviment xiïta en un món de sunnites i, sobretot, perquè l'Iran discuteix amb la resta del món la possibilitat de tenir la bomba atòmica i ara té, entre mans, un Hezbollah que li serveix de recanvi. No em deixeu enriquir l'urani? Dons bé, aquí teniu altre cop el Partit de Déu disposat a llançar míssils”, ens fan saber des de Teheran.

Massa senzill. El president Chirac, que té el mal costum de prendre les decisions dels europeus sense consultarlos, vol que les tropes de la FINUL siguin europees, però amb un component important musulmà, qüestió d'evitar una mala imatge, la d'unes tropes occidentals imposant la pau i l'ordre en un context islàmic. A Israel li falta temps per convertir Romano Prodi en l'hereu del lideratge militar europeu. Com que els britànics apareixen sempre al costat dels EUA, i com que els francesos es fan els estrets, llavors Roma és una alternativa. En un primer moment tot sembla possible, però hi ha pel mig la maleïda resolució 1.701 adoptada per l'ONU, que és el fruit d'un bon treball diplomàtic i d'una pessima anàlisi de la realitat. Chirac té raó quan reclama que la resolució quedi dins del capítol setè de l'ONU, el que permet la utilització de “la força en cas d'amenaça contra

A França, del joc del mentider, el que consisteix a xiuxiuejar coses a cau d'orella i que després de passar per unes quantes s'acaba convertint en una bestiesa, en diuen el 'téléphone arabe'. La setmana passada la UE i l'ONU van mantenir reunions del més alt nivell per solucionar la crisi libanesa. Doncs bé, tots els països implicats en aquesta crisi semblen jugar al 'téléphone arabe'.

la pau” o que dona dret a “replicar als actes d'agressió”.

Els països i la seva història. França va ser la potència “protectora” del Líban després de l'ensorrament de l'imperi otomà el 1918, però ara no té ni la capacitat militar d'assumir sola una responsabilitat que la supera i, sobretot, no pot oblidar que el 1983 uns “cosins” de l'Hezbollah van posar una bomba a Beirut, a l'edifici Drak-

kar, i van provocar la mort de 58 soldats francesos. Més tard, a Bòsnia, 80 soldats francesos moriren a mans dels serbis perquè el mandat de l'ONU no els autoritzava a disparar. París no vol tornar a ficar-se en un embolic del qual no pot sortir-ne. Els EUA i Israel riuen, però el fet és que, amb els seus 2.200 soldats, França és el país que aporta més militars a la FINUL. De fet, els francesos pretenen recuperar influència dins del món àrab; men-

Un vehicle de la FINUL passa pel costat d'una unitat de l'exèrcit libanès el passat 17 d'agost a Maryayun, al Líban.

tre que els americans se'n serveixen per intentar acorrallar sirians i iranians. Per la seva banda, els israelians volien tenir la rereguarda controlada i la UE cerca un lloc on poder existir. Al capdavall sembla que el guanyador és

Els francesos volen recuperar la seva influència dins el món àrab, mentre la UE cerca un lloc on existir

L'Iran, que apareix com a potència regional forta, capaç de tenir la bomba atòmica i de deixar en ridícul les monarquies sunnites, i també Hezbollah, que tothom sap que és un ninot, però un ninot que segueix a l'escenari. I si es vol, també Síria, que després de participar en l'assassinat del primer ministre libanès Rafik Hariri, pot tornar a exercir com a magatzem legal de l'armament que l'Iran paga per a Hezbollah.

França pateix. Queden molt lluny els temps en què es podien vendre avions Mirage a l'exèrcit israelià. Els 700.000 ciutadans d'origen o confessió jueva que viuen a França són més influents i poderosos, però amb això no n'hi ha prou. L'explosió de violència que el país va conèixer la darrera tardor va ser protagonitzada per ciutadans francesos d'origen magribí. Un 67% dels líders de la revolta ho eren,

la majoria amb la ciutadania francesa, amb papers que no serveixen per desmentir una realitat que els continua marginant. De sobte és difícil enviar soldats al Líban. França voldria prestar suport al Govern de Beirut, però, al mateix temps, amb la resolució 1.559, ja qualificava Hezbollah de terrorista. Un altre cop el joc dels disbarats. És difícil ser una potència mitjana o una mitjana impotència, com deia el setmanari *Newsweek*. I més quan Hezbollah és dins del Govern libanès. París fa tot el que pot per desacreditar el Partit de Déu, però els seus aliats –el Govern libanès– apareixen com els privilegiats d'un país pobre, com els cosmopolites davant d'una religió que no admet cap altra veritat que la seva.

I el cas és que París té un marge de maniobra reduït: la seva capacitat de projecció militar es redueix a 30.000 soldats i 13.500 ja els té col·locats en diferents fronts. A l'Afganistan, a Costa d'Ivori, al Txad, a Bòsnia, a Kosovo, al Gabon. Al Líban estava disposat a enviar-ne 5.000 més, però amb dret a defensar-se. Sempre que els que els desapareixen no fossin libanesos de Hezbollah. Tot plegat, massa complicat.

Octavi Martí
París

Interiors

Libert Ferri

Albània a preu de saldo

L'Albània assetjada per la misèria ha estat sacsejada pel seu propi primer ministre, l'ultraliberal Sali Berisha, fins al punt de tornar a col·locar-la en el punt de mira internacional de l'expectació o, si més no, de la curiositat. En la proclama pública més sonada des que va recuperar el poder ara fa un any, Berisha ha anunciat el programa "Albània a un euro" que preveu l'oferta de terreny als ciutadans estrangers a, això, a un euro el metre quadrat. Amb aquesta "agosarada" iniciativa Berisha preveu atreure inversions internacionals que podrien ajudar Albània a sortir de la prostració en què es troba des de la caiguda del comunisme, i que condemna més d'una quarta part de la població a viure amb menys de dos euros el dia. Nivells de pobresa gairebé indigent.

Reconec que m'espanta aquesta última genialitat de Berisha que posa Albània a preu de saldo, tenint en compte els resultats de la penúltima. Elegit president el 1992, Sali Berisha va promoure un capitalisme virtual i de basar fonamentat en les remeses de dòlars provinents dels albanesos escampats per Europa, el tràfic de tota mena de productes de consum portats per mecaders turcs, grecs i italians i, per acabar-ho d'adobar, l'impuls al camp qui pugui financer. Un enlluernador creixement de fins a l'11%, lloat i beneït pel Fons Monetari Internacional, portaria al deliri i al miratge en ser autoritzats els bancs d'estructura piramidal que prometien més del 50% d'interès. La fallida de l'invent el 1997 va provocar l'esclat de violència que va derrocar Berisha. Em temo que no li ha servit de gaire la travessia del desert a aquest home que va ser cardòleg obedient de la cort del dictador comunista Enver Hoxha abans de lliurar-se a les veritats del fonamentalisme de mercat.